

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BIJENGEWONE ZITTING 1979

12 JUNI 1979

WETSVORSTEL

tot wijziging van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen ten einde de vereffening te regelen van de burgerrechtelijke vennootschappen die de ontginning van een mijn tot doel hebben

(Ingediend door de heer Glinne)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen legt een belangrijk grondbeginsel vast: dat van de burgerrechtelijke aard van de mijnontginning.

In tegenstelling tot wat sinds het begin van deze eeuw in Frankrijk het geval was, beschouwt het Wetboek van koop-handel de exploitatie van de bodemschatten niet als een commerciële daad en wordt het beroep van landbouwer, die de grond vruchtbaar maakt, uitgesloten van de commerciële beroepen.

Nochtans stelt de ontginning daden met een commercieel karakter aangezien hij, na het produkt van de mijn te hebben opgedolven, dit laatste mechanisch of scheikundig bewerkt. Desondanks maken de Belgische wetten een onderscheid tussen de ontginning, burgerrechtelijke onderneming, en de verwerking, handelsonderneming.

Mijnontginning is zo veelomvattend en er is zoveel geld nodig om die ontginning tot een goed einde te brengen dat sinds lange tijd reeds geen enkele particulier daartoe nog de nodige middelen bezit en dus zijn toevlucht moet nemen tot de oprichting van een vennootschap. Die vennootschappen zijn altijd burgerrechtelijke vennootschappen in tegenstelling tot wat in Frankrijk het geval is; de Belgische wetten hebben het hun mogelijk gemaakt de vorm van een handelsvennootschap aan te nemen zonder hun burgerrechtelijk karakter te verliezen.

De deelhebbende partijen bij de oprichting van een vennootschap die voornemens is een mijn te ontginnen, hebben de keuze zich te schikken naar de regels van het Burgerlijk Wetboek of een van de zes vormen van handelsven-

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1979

12 JUIN 1979

PROPOSITION DE LOI

modifiant les lois coordonnées sur les mines minières et carrières en vue de régler la liquidation des sociétés civiles ayant pour objet l'exploitation d'une mine

(Déposée par M. Glinne)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'article 40 des lois coordonnées sur les mines, minières, et carrières établit un principe important: celui de la nature civile de l'exploitation des mines.

Contrairement à ce qui se passe depuis le début du siècle en France, le Code de commerce n'a pas voulu considérer comme un acte commercial l'exploitation des richesses que la terre renferme dans son sein et exclut des professions commerciales celle de cultivateur qui féconde le sol.

Pourtant, l'exploitant fait acte de commerce puisqu'après avoir extrait du sol le produit de la mine, il fait subir à celui-ci un traitement mécanique ou chimique. Néanmoins les codes belges ont voulu distinguer: l'extraction, entreprise civile, et la transformation, entreprise commerciale.

L'importance de l'exploitation des mines et l'étendue des capitaux nécessaires pour mener à bonne fin cette exploitation ont fait que, depuis longtemps, aucune personne isolée ne dispose des capitaux nécessaires sans devoir recourir à la constitution d'une société. Ces sociétés sont toujours des sociétés civiles, au contraire de la France; les lois belges leur ont permis de prendre la forme de sociétés commerciales sans perdre leur caractère civil.

Les parties, constituant la société qui se propose d'exploiter une mine, ont le choix de se conformer aux règles du Code civil ou d'adopter l'une des six formes de la société commerciale: la société en nom collectif, en commandite

nootschappen aan te nemen: vennootschap onder firma, commanditaire vennootschap, commanditaire vennootschap op aandelen, naamloze vennootschap, personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid en, ten slotte, coöperatieve vennootschap.

Welke vorm ook gekozen wordt, de vennootschap blijft haar burgerlijk karakter behouden en ontleent slechts de vorm van een handelsvennootschap.

Er bestaat derhalve een grondig verschil tussen een handelsvennootschap die een mijnconcessie uitbaat en een gewone handelsvennootschap. De vorm van een handelsvennootschap ontlenen komt erop neer dat men zich houdt aan de bepalingen van titel IX van het Wetboek van koop-handel, die de artikelen van de in 1935 gecoördineerde wetten op de vennootschappen bevat. Al die artikelen zijn van toepassing, tenzij zij in strijd zijn met het burgerlijke karakter dat de vennootschappen, die mijnen, groeven of grave-rijen ontginnen, blijven behouden en zij niet stroken met de burgerrechtelijke aard van die ondernemingen. Zo is bijvoorbeeld, en dit heeft zware gevolgen, de wet op het faillissement op hen niet toepasselijk. De beheerders kunnen zelfs niet wegens bankroet worden veroordeeld.

Het begrip « faillissement » bestaat hier niet. Er is slechts het begrip « kennelijk onvermogen », over de gevolgen waarvan de wet bijzonder weinig inlichtingen verschaft.

Een dergelijke toestand moet worden veranderd.

* * *

Welke ook de financiële toestand van een vennootschap is, er bestaat thans dus geen enkele regel die duidelijk preciseerd op welke manier de vereffening en de ontbinding dienen te geschieden.

De ondervinding van de jongste twintig jaar inzake steenkoolmijnen heeft geleerd dat een mijnvennootschap op het stuk van solvabiliteit:

1° solvabel is wanneer de op hun realiseerbare waarde geschatte goederen en middelen meer dan toereikend zijn om alle schulden en administratie- en vereffeningskosten te dekken en de onderneming over middelen beschikt om haar betalingsverplichtingen na te komen;

2° in staat van tijdelijk onvermogen verkeert wanneer de goederen en middelen toereikend zijn om de schulden en kosten te betalen, maar de kasmiddelen niet volstaan om de onmiddellijke betalingsverplichtingen na te komen;

3° in staat van gedeeltelijk onvermogen verkeert wanneer de goederen en middelen niet volstaan om alle chirograaf-schulden alsmede de administratie- en vereffeningskosten te betalen;

4° in staat van volledig onvermogen verkeert wanneer de goederen en middelen ontoereikend zijn om alle bevoorrechte of daarmee gelijkgestelde schulden te betalen, met inbegrip van de aan de concessie verbonden administratie- en vereffeningskosten.

Bij de beoordeling van een toestand van solvabiliteit of van kennelijk onvermogen dient rekening te worden gehouden met het eigen karakter van de mijnbouwexploitaties die schade kunnen veroorzaken welke soms pas jaren na het stopzetten van de ontginning aan het licht komt. De vergoeding die zal moeten worden betaald voor de door de ontginningswerken veroorzaakte schade is op dat ogenblik niet met juistheid gekend, doch kan enkel worden geraamd.

De vereffenaars van een steenkoolmijn in staat van volledig of gedeeltelijk onvermogen hebben er zelf geen belang bij de vereffening te bespoedigen. In het geval van een verlieslatende vereffening van een mijn is het immers de Staat die altijd, rechtstreeks of onrechtstreeks, door uitstel

simple ou par actions, la société anonyme, la société de personnes à responsabilité limitée, et enfin, la société coopérative.

Mais quelle que soit la forme choisie, la société reste civile et emprunte seulement la forme de société commerciale.

Il existe donc entre la société commerciale qui exploite une concession de mine et la société commerciale ordinaire, des différences profondes. Emprunter la forme d'une société commerciale revient à se conformer aux dispositions du titre IX qui contient les articles des lois sur les sociétés, coordonnées en 1932. Tous ces articles sont applicables sauf lorsqu'ils vont à l'encontre du caractère civil qui reste attaché aux sociétés de mines, minières et carrières et qui ne cadrent pas avec la nature civile de ces sociétés. Par exemple, et cet élément est grave de conséquences, la loi sur la faillite ne leur est pas applicable. Les administrateurs ne pourront même pas être condamnés pour banqueroute.

La notion de faillite n'existe pas: il n'y a que celle de « déconfiture », sur les conséquences de laquelle la législation est singulièrement avare de renseignements.

Une telle situation doit être changée.

* * *

Quelle que soit la situation financière d'une société, il n'y a donc actuellement pas de règle qui précise nettement la façon dont la liquidation et la dissolution doivent s'accomplir.

L'expérience des 20 dernières années en matière de charbonnages a montré pourtant qu'une société minière peut du point de vue de la solvabilité, être:

1° solvable lorsque les biens et moyens estimés à leur valeur de réalisation sont plus que suffisants pour compenser toutes les dettes et les frais d'administration et de liquidation et que l'entreprise dispose des moyens pour faire face à ses paiements à effectuer;

2° en état de déconfiture temporaire lorsque les biens et moyens sont suffisants pour payer les dettes et frais, mais que les moyens de trésorerie ne permettent pas de faire face aux paiements immédiats à effectuer;

3° en état de déconfiture partielle lorsque les biens et moyens sont insuffisants pour faire face au remboursement de toutes les dettes chirographaires et frais d'administration et de liquidation;

4° en état de déconfiture totale lorsque les biens et moyens sont insuffisants pour faire face au remboursement de toutes les dettes privilégiées ou assimilées, en ce compris les frais d'administration et de liquidation de la concession.

Pour apprécier un état de solvabilité ou de déconfiture, il faut tenir compte de la particularité des exploitations de mine qui engendrent des dommages qui se manifesteront plusieurs années après l'arrêt des exploitations. L'obligation de réparer les dommages résultant des travaux d'exploitation n'est pas connue avec précision à ce moment, mais peut simplement être estimée.

Les liquidateurs de charbonnages en déconfiture totale ou partielle n'ont pas intérêt, personnellement, à voir clore trop rapidement une liquidation. En effet, dans le cas d'une liquidation déficitaire de mine, c'est l'Etat qui endosse toujours, soit directement, soit indirectement en postposant

van terugbetaling van schulden aan de Staat of aan de door de Staat gesubsidieerde instellingen of van schulden met Staatswaarborg, de hoge kosten van een langdurige vereffening moet dragen; de concessiehouder, die geen hoop meer heeft om ook maar het minste gedeelte van het kapitaal te recupereren, heeft er geen belang bij de duur van de vereffening in te korten.

Bijgevolg moet terzake in de nodige wetsbepalingen worden voorzien ten einde die toestand te verhelpen en de mijnwetten in die zin te wijzigen dat de kennelijk insolvente steenkoolmijnen verplicht worden de vereffening onder gerechtelijk toezicht aan te gaan zodra hun insolventie vastgesteld is.

Dank zij een dergelijke hervorming van de mijnwetten zullen de activa van de vereffening beter pondsgewijs tussen de verschillende schuldeisers, in hoofdzaak de Staat en de openbare financieringsinstellingen, kunnen worden verdeeld en zal de al dan niet gewilde laksheid van sommige vertegenwoordigers van het Rijk kunnen worden opgevangen.

Een mijnbouwvennootschap die de steenkoolontginning heeft stopgezet doch na omschakeling een andere bedrijvigheid uitoefent, blijft verantwoordelijk voor de mijnschade die zij heeft veroorzaakt.

Indien haar vermogen het bedrag van haar schulden overtreft, staat haar niets in de weg om met haar activa over te schakelen naar een andere bedrijfstak.

De eigenaar van de bovengrond en de Staat hebben echter geen enkele waarborg tegen fouten in het beheer of tegen verkeerde verrichtingen die de activa tot nul kunnen herleiden en die uiteindelijk de vergoeding van de mijnschade en de kosten van de veiligheidswerken, zoals het dichten en het afdekken van de mijnschachten, ten laste van de gemeenschap kunnen leggen.

Dat risico moet door een passende wetsbepaling worden ondervangen, want het zou abnormaal zijn een dergelijke toestand te laten ontstaan of te laten voortduren.

* * *

Een wijziging van artikel 40 van de mijnwetten kan slechts effect sorteren voor de toekomstige mijnconcessies.

Wat de bestaande ondernemingen betreft, moet een procedure voor de vereffening van de burgerrechtelijke mijnbouwvennootschappen worden uitgedacht.

Een jaar na de definitieve stopzetting van de mijnontginning moet de solvabiliteitstoestand van de concessiehouder worden vastgesteld. Daartoe moet beslissingsbevoegdheid worden verleend aan de Raad van State die reeds een gelijkaardig werk verricht wanneer hij onderzoekt of de voorwaarden inzake insolventie van de concessiehouder zijn vervuld om de wet van 12 juli 1939 ten behoeve van de slachtoffers van mijnschade te kunnen toepassen.

Elke mijnvennootschap die solvabel is, blijft volkomen vrij om de vereffening van haar activa en haar schulden naar goeddunken af te werken, met dien verstande dat de in het koninklijk besluit tot afstand of intrekking van de concessie gestelde voorwaarden moeten worden geëerbiedigd.

De mijnbouwvennootschappen die hun toestand inzake solvabiliteit niet hebben laten vaststellen zoals hierboven is aangegeven, worden gedeeltelijk of volledig insolvent verklaard.

Zij zijn verplicht van een dergelijke toestand aangifte te doen binnen drie dagen na het ontstaan ervan, ofwel uiterlijk na afloop van het jaar dat volgt op de definitieve sluiting van de mijn wanneer de vennootschap geen aanvraag bij de Raad van State heeft ingediend.

le remboursement de dettes à l'Etat ou aux établissements publics subsideés ou ayant la garantie de l'Etat, les frais élevés d'une liquidation prolongée; le concessionnaire, qui n'a aucun espoir de récupérer la moindre partie du capital, n'a aucun intérêt à en abrégier la durée.

Par conséquent, il y a lieu de légiférer en la matière, pour porter remède à une telle situation et modifier les lois minières en vue d'obliger les charbonnages en déconfiture à se mettre en liquidation sous tutelle judiciaire, une fois que leur solvabilité a été constatée.

Une telle réforme de la législation minière permettra de garantir une meilleure répartition de l'actif de liquidation au marc le franc entre les différents créanciers, essentiellement l'Etat et les institutions publiques de financement, et de pallier ainsi les faiblesses, voulues ou non, de certains représentants de l'Etat.

Une société minière qui a cessé l'extraction de la houille mais poursuit une activité de reconversion, reste responsable des dégradations minières qu'elle a causées.

Si ses avoirs dépassent le montant de ses dettes, rien ne l'empêche d'entamer une activité de reconversion au départ de son actif.

Toutefois, rien ne garantit les propriétaires superficiaires ni l'Etat contre les erreurs de gestion ou de mauvaises opérations qui viendraient réduire à néant l'actif, et finalement mettre, de ce fait, à charge de la communauté la réparation des dégâts miniers et des travaux de sécurité, tels que, par exemple, le comblement des puits de mine et leur couverture.

Un tel danger doit être rencontré par une disposition légale appropriée, car il serait anormal de laisser une telle situation se créer ou se perpétuer.

* * *

Modifier l'article 40 des lois minières n'a d'effet que pour les concessions de mine encore à venir.

Pour les entreprises du passé, il est nécessaire d'imaginer un mécanisme propre à la liquidation des sociétés civiles minières.

Un an après la cessation définitive de l'exploitation de la mine, l'état de solvabilité du concessionnaire doit être déterminé. Pour ce faire, un pouvoir de décision est attribué au Conseil d'Etat, qui effectue déjà un travail du même ordre lorsqu'il examine si les conditions d'insolventie du concessionnaire sont remplies pour qu'il soit fait application de la loi du 12 juillet 1939 en faveur des victimes de dégâts miniers.

Toute société minière en état de solvabilité restera entièrement libre de régler comme bon lui semble la liquidation de ses actifs et dettes, sous la réserve de respecter les conditions prévues à l'arrêté royal de renonciation ou de révocation de la concession.

Les sociétés minières qui n'auront pas fait reconnaître leur état de solvabilité comme il est prévu ci-avant seront réputées être en état d'insolventie partielle ou totale.

Elles auront l'obligation de déclarer un tel état dans les trois jours qui suivront la survenance de l'état, soit au plus tard au terme de l'année qui a suivi la fermeture définitive de la mine lorsque la société n'a introduit aucune requête au Conseil d'Etat.

Die aangifte moet gebeuren bij de burgerlijke rechtbank in het rechtsgebied waarvan de zetel van de hoofdvestiging van de vennootschap zich bevindt.

Het te wijzen vonnis stelt het kennelijk onvermogen van de mijnbouwvennootschap vast, wijst één of meer vereffenaars aan die, *mutatis mutandis*, op de voorschriften van Boek IV van het Wetboek van koophandel betreffende het faillissement en de bankbreuk zullen steunen om de vennootschap te vereffenen. Die voorschriften zullen trouwens bij koninklijk besluit nader worden bepaald.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Artikel 40 van de bij koninklijk besluit van 15 september 1919 gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen wordt opgeheven.

Art. 2

Elke nieuwe vennootschap die de ontginning van een mijn tot doel heeft en daarvoor een van de zes vormen van handelsvennootschap aanneemt, verliest het burgerrechtelijk karakter dat voordien aan de mijnbouwvennootschappen was verbonden.

Art. 3

In de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen wordt een afdeling 7 (nieuw) ingevoegd die de artikelen 73*quater* tot 73*septies* (nieuw) omvat, luidend als volgt :

AFDELING 7

Ontbinding van mijnbouwvennootschappen

« Artikel 73*quater*. — Iedere burgerrechtelijke vennootschap die de ontginning van een mijn tot doel heeft, wordt beschouwd als zijnde :

— in staat van volledig onvermogen wanneer haar goederen en middelen ontoereikend zijn om, naast de administratie- en vereffeningskosten, al haar hypothecaire en voorrechte schuldeisers te betalen;

— in staat van gedeeltelijk onvermogen wanneer haar goederen en middelen ontoereikend zijn om, naast de administratie- en vereffeningskosten, al haar chirografaire schuldeisers te betalen;

— in staat van tijdelijk onvermogen wanneer zij verplicht is bij gebrek aan middelen haar betalingen stop te zetten, doch niet in staat van gedeeltelijk of volledig onvermogen verkeert;

— in staat van solvabiliteit wanneer zij niet in een staat van gedeeltelijk of volledig onvermogen verkeert en zij over de nodige middelen beschikt om haar betalingen voort te zetten. »

« Artikel 73*quinquies*. — Binnen zes maanden na de definitieve stopzetting van de ontginning van een mijn moet de concessiehouder laten vaststellen of hij zich in staat van

Cette déclaration sera faite au juge du tribunal civil dans le ressort duquel se trouve le siège du principal établissement de la société.

Le jugement qui sera rendu constatera l'état de déconfiture de la société minière, désignera un ou plusieurs liquidateurs qui, *mutatis mutandis*, s'inspireront des règles du Livre IV du Code de commerce relatif aux faillites et banqueroutes pour liquider la société. Ces règles seront précisées d'ailleurs par arrêté royal.

E. GLINNE

PROPOSITION DE LOI

Article 1

L'article 40 des lois sur les mines, minières et carrières coordonnées par l'arrêté royal du 15 septembre 1919 est abrogé.

Art. 2

Toute nouvelle société qui a pour objet l'exploitation d'une mine et adopte pour ce faire l'une des six formes de la société commerciale, perd le caractère civil qui était auparavant attaché aux sociétés de mine.

Art. 3

Il est inséré dans les lois coordonnées sur les mines, minières et carrières une section 7 (nouvelle) qui comporte les articles 73*quater* à 73*septies* (nouveaux) rédigés comme suit :

SECTION 7

De la dissolution des sociétés minières

« Article 73*quater*. — Toute société civile qui a l'exploitation d'une mine pour objet est définie être :

— en état de déconfiture totale si ses biens et moyens sont insuffisants pour satisfaire, outre les frais d'administration et de liquidation, tous ses créanciers hypothécaires et privilégiés;

— en état de déconfiture partielle si ses biens et moyens sont insuffisants pour satisfaire, outre les frais d'administration et de liquidation, tous ses créanciers chirographaires;

— en état de déconfiture temporaire si elle est contrainte de cesser ses paiements faute de moyens, tout en n'étant pas en état de déconfiture partielle ou totale;

— en état de solvabilité si elle n'est pas en état de déconfiture partielle ou totale et qu'elle dispose des moyens pour continuer ses paiements. »

« Article 73*quinquies*. — Dans les six mois qui suivent la cessation définitive de l'exploitation d'une mine, le concessionnaire doit faire constater s'il est en état de décon-

onvermogen of van solvabiliteit bevindt. Te dien einde dient hij bij de Raad van State een aanvraag in, waarin hij de volgende inlichtingen verstrekt :

1° een gedetailleerde staat van zijn op hun realiseerbare waarde geschatte goederen;

2° de naamlijst van zijn schuldeisers, met vermelding van hun woonplaats en het bedrag van hun schuldvordering;

3° het bedrag van de te storten provisie als waarborg voor de nakoming van de op hem rustende verplichting tot vergoeding van de schade die ingevolge de ontginning is ontstaan of nog kan ontstaan, en om de kosten voor de op grond van de vigerende wetten en besluiten voorgeschreven of nog voor te schrijven veiligheidswerken alsmede de administratie- en vereffeningskosten te kunnen betalen.

Die aanvraag wordt op voorhand, op kosten en door toedoen van de concessiehouder in twee dagbladen en in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt. De schuldeisers van de vennootschap kunnen hun schuldvorderingen bij de griffie van de Raad van State kenbaar maken binnen een maand te rekenen van de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad*.

De Raad van State beslist binnen zes maanden te rekenen van de indiening van de aanvraag; in de beslissing kan hij de door de aanvrager na te leven voorwaarden vermelden.

Bij wijze van overgangsmaatregel begint, voor de mijnen die hun activiteit voordien definitief hebben stopgezet, de in het eerste lid vermelde termijn te lopen op de dag waarop dit artikel in werking treedt.

De burgerrechtelijke vennootschap ten aanzien waarvan werd verklaard dat ze niet in staat van onvermogen verkeert, stelt borg om de betaling van de onder 3° vermelde verplichtingen en kosten te waarborgen. »

« Artikel 73sexies. — Uiterlijk een jaar na de definitieve stopzetting van de ontginning van een mijn geeft de mijnbouwvennootschap die door de Raad van State niet werd erkend als zijnde in staat van solvabiliteit, daarvan kennis aan de griffie van de burgerlijke rechtbank binnen het rechtsgebied waarvan de hoofdzetel van de vennootschap is gevestigd.

Bij vonnis van de voormelde burgerlijke rechtbank wordt de vennootschap die in staat van onvermogen verkeert, van rechtswege van het beheer van haar goederen ontlast.

Het vonnis wijst een of meerdere vereffenaars aan die vooraf zweren zich goed en getrouw van de hun toevertrouwde opdracht te zullen kwijten.

Een uittreksel van het vonnis wordt door toedoen van de vereffenaar(s) binnen vijftien dagen nadat het gewezen is, in twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen en in het *Belgisch Staatsblad* bekendgemaakt.

De schuldeisers van de vennootschap moeten ter griffie van de rechtbank de aangifte van hun schuldvorderingen met hun titels indienen binnen zes maanden te rekenen van de dag van de bekendmaking van het uittreksel van het vonnis in het *Belgisch Staatsblad*. »

« Artikel 73septies. — De Koning regelt de wijze waarop een overeenkomst tussen de schuldeisers en de mijnbouwvennootschap kan worden gesloten, evenals de procedure die de vereffenaars voor de vereffening van de mijnbouwvennootschap zullen volgen. »

Art. 4

In dezelfde gecoördineerde wetten wordt een artikel 130ter ingevoegd, luidend als volgt :

« Artikel 130ter. — Ieder concessiehouder die wetens onjuiste of onvolledige inlichtingen heeft verstrekt en die ver-

future ou de solvabilité. Pour ce faire, il introduit auprès du Conseil d'Etat une requête dans laquelle il fournit :

1° l'état détaillé et estimatif de la valeur de réalisation de ses biens;

2° la liste nominative de ses créanciers, avec l'indication de leur domicile et le montant de leur créance;

3° le montant de la provision à constituer pour faire face à son obligation de réparer les dommages provenant ou qui pourraient encore provenir de son exploitation, aux frais à exposer pour les travaux de sûreté prescrits ou à prescrire conformément aux lois et arrêtés en vigueur ainsi qu'aux frais d'administration et de liquidation.

Ces demandes sont au préalable publiées, à charge et à la diligence du concessionnaire, dans deux journaux quotidiens et au *Moniteur belge*. Les créanciers de la société ont la faculté de signaler leur créance au greffe du Conseil d'Etat, dans un délai d'un mois à dater de la publication au *Moniteur belge*.

Le Conseil d'Etat rend sa décision dans les six mois à dater de l'introduction de la requête et peut y mentionner les conditions à respecter par le demandeur.

A titre transitoire, le délai mentionné au premier alinéa commence à courir le jour d'entrée en vigueur du présent article pour les mines ayant cessé leur activité de façon définitive auparavant.

La société civile qui a été déclarée ne pas être en état de déconfiture fournit caution en vue de garantir le paiement des obligations et frais mentionnés au 3° ci-dessus. »

« Article 73sexies. — Au plus tard au terme d'un an qui suit la cessation définitive de l'exploitation d'une mine, la société minière qui n'a pas été reconnue par le Conseil d'Etat comme étant en état de solvabilité, en fait l'aveu au greffe du tribunal civil dans le ressort duquel se trouve le siège principal de la société.

Par jugement du tribunal civil précité, la société en état de déconfiture est dessaisie de plein droit de l'administration de ses biens.

Le jugement désigne un ou plusieurs liquidateurs qui prêtent préalablement le serment de bien et fidèlement s'acquitter des fonctions qui leur sont confiées.

Le jugement sera, à la diligence du ou des liquidateurs, inséré dans les 15 jours de sa date, par extrait dans deux journaux désignés par le tribunal et au *Moniteur belge*.

Les créanciers de la société sont tenus de déposer au greffe du tribunal, la déclaration de leurs créances avec leurs titres dans un délai de 6 mois à dater du jour de la publication du jugement par extrait au *Moniteur belge*. »

« Article 73septies. — Le Roi règle la façon dont peut être établi un traité entre les créanciers et la société minière, ou dont les liquidateurs procéderont à la liquidation de la société minière. »

Art. 4

Il est inséré dans les mêmes lois coordonnées un article 130ter libellé comme suit :

« Article 130ter. — Tout concessionnaire qui aura sciemment fourni des renseignements inexacts ou incomplets ou

zuimd heeft elke wijziging van zijn vermogen en van schuld-vorderingen die zijn staat van solvabiliteit of van onvermogen kan beïnvloeden, mede te delen, wordt gestraft met ge-vangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete van 10 000 F tot 50 000 F of met een van die straffen alleen. Ingeval van herhaling worden die straffen verdub-beld. »

30 mei 1979.

qui n'aura pas communiqué toute modification de ses avoirs et créances pouvant influer sur son état de solvabilité ou de déconfiture, est puni d'une amende de 10 000 à 50 000 F et d'un emprisonnement de 8 jours à un an ou d'une de ces peines seulement. En cas de récidive, la peine est doublée. »

30 mai 1979.

E. GLINNE
G. TEMMERMAN
